

Zjevení

Biblická proroctví byla napsána pod inspirací ducha svatého a stejné inspirace je třeba k jejich pochopení a výkladu. Duch svatý nám zjevil, že Janovo Zjevení se již může, i když zatím omezeně, chápat a vykládat. Není již zapečetěné. Jan jeho výklad dostal od Ježíše Krista v rozpečetěném svitku ještě dřív, než začalo oficiální rozpečetování. Jan byl totiž duchem přenesen do Dne Páně. Ocitl se v časovém okamžiku toho Dne, kdy sedm křesťanských sborů (číslo je obrazné) bylo v proudu času na konci své cesty za vlády Krále, který Je, a kdy jakási Rudá Šelma byla, ale už není, a ze sedmi králů jich pět padlo, Jeden Je a Jeden ještě Nepřišel. To byla Janova původní pozice. Ocitl se zde proto, aby mohl dát poslední varování a povzbuzení sedmi sborům. Z té pozice byl sice později duchem přenesen do nebe, aby viděl, co se stane potom, ale když je mu vysvětlováno tajemství Veliké Nevěstky, tak je mu vysvětlováno tak, jako by byl stále v té původní pozici za vlády Krále, který Je. Když je mu ale dán ke snědení rozpečetěný svitek, tak už to není s ohledem na jeho původní pozici někde uprostřed Dne Páně, ale s ohledem na počátek Dne Páně.

Rozpečetěný svitek byl úplně popsán po obou stranách. Když jej Jan vzal do úst, zdál se mu sladký jako med. Když jej ale polkl, zhořkl mu v žaludku. Tehdy slyšel slova o tom, že musí znovu prorokovat mnoha národům, kmenům, jazykům i králům, aby připravil ty, kterým je proroctví určeno, na věci, které přijdou, až všechno pohanstvo vejde. V tom čase, kdy všechno pohanstvo vejde, totiž nastane Bod Zlomu, kdy se začne plnit Písmo tzv. v plnosti i na těch, kteří jsou dnes zatvrzení, aby pohanstvo mohlo vejít. Jan tedy napřed pocítil sladkost a poté hořkost. Podle našeho názoru představuje Jan křesťany, kteří se dožívají Dne Páně. Nikoli jen určité pozice, ve které se ocitl Jan, ale už počátku toho Dne. Na začátku Zjevení je Janovi řečeno, aby zapsal vše, co vidí, a poslal to sedmi církvím. O kousek dále mu však Ježíš říká, aby napsal vše, co viděl (to znamená celé rozpečetěné Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát), i to, co je (to zase znamená, co viděl v okamžiku, ve kterém se ocitl, kdy církve jsou už na sklonku své cesty), a dále, aby napsal i to, co se má stát potom. Přitom mu říká, že má klíče od Smrti a Hrobu, a jak si později ukážeme, tak Smrt a Hrob jsou tou rudou Šelmou, která sestoupila do propasti, od které má Ježíš klíče, a od té chvíle, co je má v ruku, začíná Jeho veliký Den. A my si myslíme, že to vše, co nyní skrze ducha svatého vidíme, když čteme Zjevení, máme zapsat a pak pomocí těch slov vytvořit posledních sedm církví.

My jsme v dobré víře přijali jako fakt, že Den Páně, do kterého byl Jan přenesen, začíná, když jakási Rudá Šelma byla, ale už není a je v nějaké propasti (dějin),

odkud má v budoucnu opět vystoupit, až se bude oficiálně rozpečet'ovat. Věříme, že tou Šelmou byl komunistický systém, který se rozpadl na konci osmdesátých let minulého století. Tehdy jsme začali onen svitek, jímž Janovo Zjevení je, zkoumat, jako když se ochutnává pokrm. Ten se přeci také hned nespolkne, ale důkladně se napřed rozžvýká, a přitom se zkoumá jeho chuť. Sladké je, dle naší zkušenosti, Bohem odhalené tajemství. Dokud se tedy Janovo Zjevení zkoumá a odhaluje se při tom jeho tajemství, zakoušíme sladkost. Ta sladkost spočívá také v tom, že nás Bůh nechává žít v klidu a míru a pokoji od našich budoucích nepřátel. Až budou všechna tajemství odhalena, přijde čas z toho úplného poznání prorokovat. Tehdy se objeví ona zmíněná hořkost v žaludku, kterou způsobí pronásledování a jiné nepříjemnosti pro ta prorocká slova. Nyní je stále ještě období sladkosti, protože pět králů ještě nepadlo. Až padnou, přijde Jeden, který Je. Pak bude třeba prorokovat z toho, co jsme v klidu a míru zapsali, aby vzniklo (obrazně) sedm posledních křesťanských sborů.

Dnes ještě nemůžeme říci, že jsme proroci. Jsme nanejvýš učedníky Ježíše Krista a jeho proroků. Ježíš Kristus nám řekl: „Až uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky, utečte z něho na bezpečná místa, neboť zde nezůstane kámen na kameni, který by nebyl zbořen.“ My jsme zažili něco velmi podobného. Zažili jsme obklíčené náboženství politickým systémem, založeným na komunistické ideologii, která považovala náboženství za opium lidstva, jehož je třeba se navěky zbavit. Ten systém byl spojen do jednoho ideologického bloku a ovládal již polovinu světa. V severní Koreji máme příklad, jak by to dopadlo, kdyby komunismus ovládl celý svět. V Janově Zjevení je alegorický obraz Veliké Nevěstky, sedící na Rudé Šelmě a také na vodách Eufratu. Zřejmým podkladem pro tento obraz je historický úsek prvního století, kdy vládl Řím nad Judskem a Jeruzalémem, a také historie starověkého Babylonu, který držel v zajetí mnohé národy včetně židů. Nás nyní bude zajímat souvislost historického úseku prvního století s naší nedávnou historií, kdy se rozpadl zmíněný komunistický systém. Nevěstka tedy sedí na Šelmě, která má sedm hlav a deset rohů. Podkladem pro sedm hlav a samotnou Šelmu je osm římských císařů, vládnoucích od počátku prvního století do jeho třetí čtvrtiny. Za prvního císaře v té řadě, Tiberia, Ježíš Kristus působil. Tehdy prohlásil k židům: „Hle váš dům je vám zanechán pustým.“ Jindy, když hovořil se svými učedníky, jim zase oznámil, že Jeruzalém i chrám bude zcela zničen. To se pak stalo za osmého císaře v té řadě – Vespasiana. My jsme přesvědčeni, že Jeruzalém zde představuje obecně náboženství od počátku světa a Řím obecně vládnoucí světský systém od počátku světa. Vysvětlíme později.

Za císaře Nera roku 66 n.l. vypuklo v Judsku židovské povstání. Nero pověřil vojevůdce Cestia Galla, aby povstání potlačil. Když se povstalci stáhli do Jeruzaléma, Gallus jej oblehl a téměř dobyl. Již byly neseny povstalci klíče od

brány k římskému vojsku, když dal Gallus z nepochopitelných důvodů rozkaz k ústupu. Pro židy to byl důkaz, že za ně bojuje Bůh a vyřítili se z města za ustupujícím vojskem, pobíjeli vojáky zadního voje a kořistili. Bůh tehdy skutečně bojoval, ale ne za povstalce, ale za křesťany, žijící tehdy v Jeruzalémě, aby se splnilo slovo Ježíše Krista z Lukášova evangelia: „Až uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky, tak z něho utečte, protože Jeruzalém spolu s lidmi v něm bude zničen.“ Ustoupením římských vojsk bylo umožněno těm, kteří si vzpomněli na Ježíšova slova, z města utéci. Museli však utíkat rychle, neboť záhy povstalci brány města zavřeli a ven už nikoho nepustili. Ve městě nastal teror ze strany hlavních povstaleckých skupin. Tehdy se Jeruzalémští povstalci cítili jako vítězové nad Římskou říší. To je podklad pro alegorický obraz Veliké Nevěstky, oděné do královského roucha, sedící na Rudé Šelmě. Náboženství obecně se vyvléklo ze jha komunistické ideologie, a naopak drze mluví do světové politiky. Nicméně se politické systémy od začátku nového tisíciletí nechávají prostoupit novou marxistickou ideologií a opět se snaží setřást náboženství ze svého hřbetu.

Když jsme tedy zažili na konci osmdesátých let rozpad komunistického bloku, uvědomili jsme si, že jsme se dožili v čase obrazného ústupu římských vojsk od obrazného Jeruzaléma a že musíme z tohoto Jeruzaléma utéci na bezpečná místa. Podle našeho přesvědčení je tím bezpečným místem společenství křesťanů, kde se zkoumá a chápe Janovo Zjevení. To, co zažíváme od toho ústupu obrazných vojsk, je počátkem úplného naplnění Ježíšova proroctví o zkáze Jeruzaléma. Symbolem úplného naplnění Janova Zjevení je svitek popsany netradičně po obou stranách, aby k němu nebylo možno nic připsat a nic z něho ubrat. Kdo chápe Zjevení, tak slyší slova tohoto proroctví a je šťasten, protože je to radostná zpráva o blízkém Ježíšově příchodu. Kdo slyší čili rozumí a něco k tomu přidá nebo z toho ubere, aby se třeba vyhnul nepříjemnostem nebo pronásledování, bude zkrácen na požehnáních, popsanych v proroctví, nebo mu bude přidáno ran, popsanych tamtéž. Tato možnost bude zřejmě aktuální, až bude rozžvýkaný svitek spolknut a přijde Král, který Je. Podobnou alegorií, jako je příběh o svitku, je příběh o měřící holi. Je přesná, nelze k ní nic přidat ani z ní ubrat, a měří se jí všichni, kteří jsou chrámem a oltářem – tedy ti, pro které je přichystán život v Novém Nebi. Ostatní lidé, kteří jsou znázorněni vnějším chrámovým dvorem, měření nejsou: nepochopí totiž Zjevení a budou Bohem posuzováni později podle reakce na proroctví Dvou Proroků (posledních křesťanů), až budou změřeni ti první. Ti druzí budou mít naději na život na Nové Zemi, ale až všechno pohanstvo vejde do Nového Nebe.

Jsou tedy dvě prorokování: první bude za krále Jeden Je, kdy budou prorokovat křesťané podobní Janovi, kteří utekli z obrazného Jeruzaléma rychle a ihned, dokud to šlo, aby měli dostatek času na důkladné prozkoumání Janova Zjevení.

Budou prorokovat křesťanům, kteří jsou stále ještě rozptýleni v duchovním smyslu ve Velikém Babylonu na řece Eufratu (to je druhý obraz Nevěstky, tentokrát na vodách). Budou také prorokovat ostatním národům, které se chtějí připojit, aby z tohoto Babylonu odešly a obsadily sedm křesťanských sborů (zaslíbenou zemi), dokud to ještě jde. Uslyší hlas: „Vyjdi z něho, můj lide, abyste neměli účast na jeho ranách. Nemusíte však spěchat (jako při útěku z obrazného Jeruzaléma), protože Jahve půjde před vámi a bude uzavírat váš průvod.“ Tím bude vytvořeno sedm posledních sborů. Ti křesťané z těch sborů, kteří vytrvají v dobrém jednání až do Bodu Zlomu, kdy veškeré pohanstvo vejde, budou prvními navrátilci, kteří přišli s obrazným Zerubábelem a Jošuu. Ti budou žít v Novém Nebi. Dnes jsou dny malých začátků, kdy mnozí ještě pohrdají tajemstvím Zjevení, ale o to radostněji budou hledět na olovnici či poslední kámen (sedmi sborů) v rukou Zerubábelových. Druhé prorokování bude po Bodu Zlomu za Krále, který ještě Nepřišel, kdy budou prorokovat křesťané podobní Dvěma Prorokům lidem, kteří budou posuzováni podle toho, jak přijmou jejich prorokování. Ti, kteří jej přijmou pozitivně, budou druhými navrátilci. Budou žít na Nové Zemi.

V době prorokování za vlády krále Jeden Je vznikne posledních sedm sborů. Tehdy bude náboženství sedět pevně v sedle politiky. Uvidíme nábožensko-politický systém, který tu ještě nebyl. Z logiky Zjevení vychází, že ten systém bude vypadat jako Šelma se sedmi hlavami a deseti rohy, jejíž jedna hlava bude uťatá jako k smrti. Tak bude vypadat král Jeden Je. Po Bodu Zlomu, až přijde král Jeden ještě Nepřišel, se hlava uzdraví a vznikne tak další nový systém, který tu ještě nebyl. Slůvko Jeden znamená, že bude globální. Sedm hlav znamená, že bude multipolární. Hlava uťatá k smrti představuje progresivistický neomarxistický systém, který se nyní dere k moci, ale bude poražen. Je to vlastně obdoba odchodu římských vojsk pro tuto druhou příležitost k vyjití z něčeho. Neomarxistický systém, který dnes reprezentuje Evropská unie, patří totiž k těm pěti králům, kteří musí padnout, aby k tomu vyjití mohlo dojít. Slovo pět představuje všechny dosavadní systémy, které tu byly v průběhu dějin lidstva. Nikoli jako by šly za sebou, nejde o žádnou posloupnost. Jde jen o vyjádření, že jde o všechny, které tu kdy byly, ale nikdy nebyly globální, na rozdíl od posledních dvou, které budou globální, protože jsou označeny slůvkem Jeden, i když některá z hlav tu již v minulosti byla. Nakonec však přijde komunistický systém, který tu už byl (s důrazem) v těch pěti, respektive sedmi. Přijde jako osmý a bude také celosvětový. Až bude ta neomarxistická hlava uťatá k smrti, Nevěstka se usadí pevně na hřbetě politického systému, který jí bude podřízen. Systém tedy bude celosvětový, multipolární (nebude řízen z žádného centra) a bude nábožensky a konzervativně založený.

Až všechno pohanstvo vejde, nastane Bod Zlomu. To přijde král Jeden ještě Nepřišel, znázorněný Zjevením jako sedmihlavá desetirohá šelma vystupující z Moře, jejíž smrtelně zraněná hlava bude uzdravena. Ta uzdravená hlava bude určovat ideologii všech ostatních hlav. Systém tedy bude neomarxistický, celosvětový a bude podobný dnešní Evropské unii. Náboženství a konzervativismus už nebudou mít takovou moc. Tu převezme všudypřítomný progresivismus. Světovým nepřítelem číslo jedna budou věrní křesťané ze sedmi sborů. Ti budou reprezentováni alegorickým obrazem Dvou Proroků. Budou prorokovat všem lidem, aby utekli ze všech náboženství a politiky, protože systém krále Jeden ještě Nepřišel, reprezentovaný Šelmou vystupující z Moře, bude brzy i s lidmi v něm pohlcen rudou Šelmou, vystupující z propasti. Dvěma Prorokům budou v jejich činnosti překážet jejich nevěrní bratři ze sedmi sborů, kteří se nechali svést z cesty dvourohou Šelmou ze Země, která vypadá jako Beránek, ale mluví jako Drak. Ti se budou klanět Šelmě z Moře, a nakonec propůjčí své znalosti svým bratrům, patřících ke Dvěma Prorokům, Rudé Šelmě z propasti a stanou se jejím vojskem v boji proti Bohu, Kristu Ježíši a jejich vojsku, jímž jsou Dva Proroci. Rudá Šelma pak i s lidmi v ní bude zničena Božím hněvem a její vojsko bude pobito mečem, vycházejícím z úst Ježíše Krista.

Lidé, kteří nejsou zkažení podle Božího hlediska, uposlechnou hlasu Dvou Proroků a oddělí se od Šelmy z Moře, takže v ní zůstanou pouze lidé zcela zkažení. Šelmy a lidé v ní jsou Potomkem Hada-Draha. Jsou množinou zkažených lidí. Lidé nezkažení jsou ve Zjevení reprezentováni Ženou, která rodí Syna. Ona je také znázorněna lidmi ze všech národů, kmenů, jazyků a ras, nebo také dvanácti kmeny Izraele, z nichž vychází veliký zástup zapečetěných lidí, oblečených v bílá roucha. Lidé v bílých rouších, Syn a Dva Proroci jsou jednou lidskou množinou, která bude věčně žít v Novém Nebi. Žena, lidé ze všech národů, kmenů, jazyků a ras nebo dvanáct kmenů Izraele jsou také jednou lidskou množinou nezkažených lidí, kteří budou žít na Nové Zemi v tisíciletém Království. Po tisíci letech však budou ještě protřibeni, protože se mnozí ještě zkaží. Všechny ty množiny lidí zároveň svým jednáním reprezentují ty charakterově stejné lidi, kteří se jejich času nedožili, protože kdyby se dožili, jednali by stejně. V tom je totiž princip Božího soudu.

Ve Zjevení jsou pojmy jako Staré Nebe, Stará Země a Moře, které jednou nebude, až vznikne Nové Nebe a Nová Země. Kde se vzaly ty pojmy? Apoštol Petr píše: „Dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul (vodní příkrov zvaný nebe se zřítil na tehdejší zemi). Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí.” A dále: „Podle jeho slibu čekáme Nové Nebe a Novou Zemi, ve

kterých přebývá spravedlnost.” To znamená, že nynější nebesa a země podle Petra jsou Staré Nebe a Stará Země podle Zjevení. Mořem jsou ony vody, z kterých ty staré věci povstaly. Jde tu o duchovní životní prostředí. Starým Nebem je životní prostor, který Bůh věnoval po celosvětové Potopě neposlušným andělům, kteří se mísili s lidmi zřejmě v domnění, že vytvoří spojením andělů s lidskými ženami potomka, který rozšlápne hadovi hlavu podle prvního proroctví ještě v Edenu (to je náš názor). Myslíme si, že jim Bůh shovával, pokud se stavěl koráb, protože viděl, že jsou svedeni Satanem k omylu. Jakoby tehdy před Potopou byli andělé s lidmi těmi vodami, v nichž se skrývalo ono Staré Nebe a Stará Země. Při Potopě světa museli andělé tyto vody opustit a Bůh z nich vytvořil duchovní klenbu kolem zeměkoule. Vzniklo tak Staré Nebe a Moře. S prvním příchodem Ježíše Krista na svět se z toho Moře vynořila Stará Země. Čili až do Ježíše Krista bylo celé lidstvo Mořem. Nebyla totiž ještě víra v Něho. S Jeho příchodem se část lidstva stala Starou Zemí a část zůstala Mořem. Zemí je tak duchovní prostředí, kde je víra v Ježíše Krista. Mořem zůstává prostředí, kde ona víra stále není. Jde však o víru, která je podnícena duchem ať už svatým v případě křesťanů, či nesvatým v případě vzpomínané dvourohé Šelmy alias Falešného proroka, kterého mezi křesťany zasel ďábel, když lidé duchovně spali. Takže ne všichni, kteří si myslí, že v Ježíše věří, jsou skutečnými křesťany, kteří nesou tíhu odpovědnosti za Boží dar, jímž ona víra z ducha svatého je. Ukáže se, že mnozí, kteří onen dar přijali, jej nedokáží donést do cíle.

Jan byl prorokem v prvním století, kdy i jeho prorokováním vzniklo sedm sborů v Malé Asii poblíž ostrova Patmos, kde byl pak vězněn. Sbory jsou podkladem pro posledních sedm sborů, které budou vytvořeny na základě znovuprorokování jeho zástupců. Jména sborů jsou symbolická. Dají se vyložit jako Přístav, Drobná květinka, Hrad na skále, Dveře k Bohu, Drahokam, Láska bratrská a Lid spravedlivého. Jan se ocitl na konci cesty těch sborů, kdy ta jména některých už nevystihovala ideální stav, který zřejmě byl na počátku jejich cesty. Napsal jim tedy poslední povzbuzení a varování od Boha a Ježíše Krista před tím, než přijde Bod Zlomu a s ním Král, který ještě Nepřišel. Je vidět, že v některých sborech již působí Falešní proroci, láska mnohých již není taková, jako na počátku, starší sborů, kteří jsou zde nazýváni anděly (strážci), jsou napomínáni, a dokonce Laodicejské by Ježíš nejraději vyplivnul ze Svých úst. Stav křesťanství na konci vlády Krále, který Je, se podobá stavu křesťanství na konci prvního století. Napsali jsme, že křesťanství je v alegorii Zjevení Starou Zemí. Andělé sedmi sborů jsou tedy králi té Země a členové sborů jsou jejími obyvateli. To je další pojem, který hraje důležitou úlohu ve Zjevení. Andělu ve Filadelfii Ježíš slibuje, že pro zachování Jeho slova ho zachová v Hodině Zkoušky, která přijde na celou Zemi a prověří obyvatele Země. Ta Hodina Zkoušky (další důležitý pojem)

přichází s králem, který ještě nepřišel, čili s vystoupením Šelmy s uzdravenou hlavou z Moře.

Během celé vlády tohoto systému bude probíhat „Hodina Zkoušky“ křesťanů. Bude se plnit podobenství o deseti pannách. Panny usnuly na konci vlády krále Jeden Je. S příchodem vlády krále Jeden ještě Nepřišel se všechny probudily. Po celou dobu této vlády bude duchovní tma. Kdo nebude mít světlo, nebude vědět, co má dělat. Panny jsou křesťané. Rozumní křesťané měli v zásobě olej do svých lamp, nerozumní nikoli. V té době bude duchovní bezvětrí, neboť svatí duchové v nebesích budou bránit nesvatým duchům vát a škodit Zemi, Moři a stromoví. Nebudou vát ani svatí, ani nesvatí duchové. Každý křesťan bude muset jednat z vlastních sil. V tom je princip Zkoušky. Stromovím jsou křesťané, kteří jsou připraveni nést plody. Tito křesťané využijí toho bezvětrí a ze zásob ducha svatého z předchozí vlády Krále, který Je, budou prorokovat v podobě Dvou Proroků lidem v Moři i na Zemi, aby utekli ze všech náboženství a politiky Šelmy z Moře, protože brzy vystoupí Rudá Šelma z propasti a celý tento systém i s jeho náboženstvími a neomarxistickou politikou zničí. Poslechnou pouze obyvatelé Moře. Obyvatelé Země (jejich nerozumní bratři, kteří si nevzali do zásoby ducha svatého) budou svedeni Falešným prorokem k odporu vůči jejich prorokování a ke kolaboraci se systémem. Budou si myslet, že systém Šelmy z Moře je dostatečně silný, aby se ubránil jakékoli síle, protože jim bude namluveno, že systém je od Boha. Mezi nimi a Dvěma Proroky bude podobná nevraživost jako mezi židy a křesťany v prvním století. Tito králové a obyvatelé Země nebudou moci unést slova svých bývalých bratrů, že křesťanství již není podporováno duchem svatým a Boží zřetel se obrátil od pohanů opět ke dvanácti kmenům Izraele, i když se jedná o Izrael v duchovním smyslu.

Tento Izrael v duchovním smyslu, ze kterého vychází 144 000 zapečetěných křesťanů, je znázorněn alegorickým obrazem Ženy, ze které vychází Syn, který je okamžitě vytažen k Bohu, aby byl ochráněn před Hadem-Drakem. Ve stejný moment jsou zadrženy čtyři větry, aby bylo již vzpomínané bezvětrí. To je ta ochrana v Hodině Zkoušky, slíbená Ježíšem křesťanům ve Filadelfii. Ta ochrana se samozřejmě týká i věrných křesťanů z ostatních sborů. Draku nezbude nic jiného než předat veškerou moc svému sedmihlavému synu z Moře, aby ji vykonával za něj, dokud bude v nebi zadržován. V ten samý čas nastane boj v nebi mezi Michalem s jeho anděly a Drakem s jeho anděly. Ten souvisí s tím zadržováním duchovních větrů. Ve skutečnosti ten boj probíhá v nebi i na zemi. Drak je množinou duchů čili duchovních větrů. Jejich anděly budou v té chvíli zkažení křesťané, protože oni měli, dokud jim Bůh shovával, připravena místa v nebi. Michal má nyní své anděly dole v podobě Dvou Proroků. Boj se vede o zachování věrnosti Dvou Proroků, tedy věrných křesťanů, během jejich

zapečetování. Nevěrní křesťané budou také zapečetěni, ale jako majetek Hada-Draka a jeho sedmihlavého syna. Jakmile budou věrní křesťané na svých čelech označeni jako majetek Boží a nevěrní křesťané na svých čelech a rukou jako otroci Draka a jeho syna, bude Drak svržen na zem, a jeho andělé-otroci ze svých slíbených míst v nebi také. Tehdy začne oficiální rozpečetování, troubení a vylévání misek Božího hněvu a vyleze Rudá Šelma z propasti.

Když ta Rudá Šelma sestoupila do propasti, byla nám a dalším lidem dána šance uniknout před Božím hněvem. Kdyby tenkrát, v těch devadesátých letech minulého století, Bůh nezasáhl, ovládl by komunistický ateismus celý svět a vše by se ubíralo ke svému konci bez možnosti se na ten konec připravit. My, kteří jsme se stali křesťany ve Staré Zemi a tím jsme přešli ze smrti do života, mohli jsme o ten svůj život přijít, a mnozí, kteří díky Božímu zásahu mají stále ještě šanci získat ten život, by o tu možnost přišli také. Bůh nás tedy zachránil před Smrtí a Hrobem, a to je další důležitý pojem z Janova Zjevení. Při rozpečetování pečeti vyjíždějí čtyři jezdci na koních, kterým je dáno, aby čtvrtinu obyvatel Staré Země zahubili mečem, hladem, morem a dravými šelmami. Jméno jednoho z těch jezdců je Smrt a Hrob jej doprovází. Je jasné, že všichni ti čtyři jezdci jsou ve skutečnosti jezdce jedním, kterým je Smrt a Hrob, protože všichni obyvatelé (staré) Země těmi jezdci zabiti tam končí. Tím jedním jezdce, ve kterém jsou všichni ostatní, je Smrt a Hrob alias Rudá Šelma, která právě vystupuje z propasti, protože jí to Bůh prostřednictvím Ježíše Krista dovolil, když propast nechal odemknout. Ta Smrt a Hrob může zbavit života jen toho, který ten život má, a tím je pouze obyvatel (staré) Země. Ostatní lidé Moře jsou mrtví, protože nepřešli ze smrti do života. Zapečetěné křesťany tato Smrt ohrozit nemůže. Ti jsou již majetkem Božím. Je jí ale dovoleno zbavit toho života obyvatele (staré) Země, kteří zapečetěni nejsou. Mluvíme tu samozřejmě o životě a smrti v duchovním smyslu. Smrt a Hrob není hrozbou mrtvým, ale živým. Všechny rány, které Bůh sesílá na (starou) Zemi, jsou následkem svržení Draka na zem. Pečeti, trubky a misky hněvu jsou oznámením, že Drak je svržen a Šelma z propasti je volná. Vše bude probíhat velice rychle, protože jde ve skutečnosti o jedno oznámení, které se ozývá po celou dobu přeměny Šelem z Moře a (staré) Země v rudou Šelmu z propasti. Bude to trvat v duchovním smyslu tři a půl roku. A to je další důležitý pojem z Janova Zjevení.

Tři a půl roku má ve Zjevení alternativy. 42 měsíce budou pohané šlapat po svatém městě a Šelma z Moře, která je těmi pohany, bude pyšně a rouhavě mluvit a vést válku proti svatým, aby nad nimi zvítězila. Toto období zahrnuje v sobě období Zkoušky, v níž prorokují Dva Proroci 1260 dní Ženě, která utekla poprvé na poušť před Šelmou z Moře na tu samou dobu, a období tři a půl roku, v němž utíká Žena podruhé na poušť před svrženým Drakem, který odešel bojovat se

zbývajících ze Dvou Proroků. Takže 1260 dní prorokování Dvou Proroků a prvního pobytu Ženy na poušti a tři a půl roku druhého pobytu Ženy na poušti, kdy Drak samozřejmě spolu s rudou Šelmou z propasti bojuje proti zbytku křesťanů ze Dvou Proroků, je dohromady v duchovním smyslu 42 měsíců, ve kterých se šlape po svatém městě. Jinak řečeno 1260 dní trvá období Zkoušky a tři a půl roku řádění Rudé Šelmy z propasti. A to vše dohromady trvá 42 měsíců řádění Drakova potomka, protože Šelmy z Moře, Staré Země a z propasti jsou jednou množinou zkažených lidí. Všechna ta období trvají přibližně rok a dva roky a půl roku a jsou symbolem narůstání soužení (rok a dva roky) a jeho náhlého ukrácení (místo tři je náhle půl). Takže období vlády Krále, který ještě Nepřišel, je náhle ukráceno, a období osmého krále je také náhle ukráceno. Obě období obou králů dohromady zahrnují v sobě stejný princip. To náhlé ukrácení je proto, aby mohlo nezkažené lidstvo přežít, jak je psáno: „Kdyby Bůh neukrátil ty dny, nepřezilo by žádné tělo.“

Na začátku období Zkoušky, kdy začne vláda Krále, který ještě Nepřišel, nastane velké přemísťování lidí do svých množin. Před Bodem Zlomu nebylo ještě jasné, kdo ve které množině je. Po Bodu Zlomu to už bude jasné. Křesťané, kteří zachovali Ježíšova slova, už nebudou králi a obyvateli (staré) Země. Tam zůstanou jejich nevěrní bratři, kteří budou tvrdit, že žádný Bod Zlomu ještě nenastal, a postaví se proti prorokování věrných křesťanů. Ti, jak ukazuje Zjevení, budou stát na písku Moře, tedy mezi Mořem a Starou Zemí. Odtud uvidí, jak se na základě jejich činnosti odděluje od ostatních lidí Moře sedmihlavá desetirohá Šelma, a ze Staré Země se odděluje od jejich králů a obyvatel Šelma dvourohá. Ta svádí krále a obyvatele (staré) Země ke kolaboraci s Šelmou vystupující z Moře. Ostatní lidé Moře se přemístí na Poušť, kde budou pod ochranou Dvou Proroků. Až se všichni lidé přemístí na svá místa, období Zkoušky skončí vítězstvím Michala a jeho andělů (Dvou Proroků neboli věrných křesťanů). V té samé chvíli bude Drak se svými anděly (nevěrnými křesťany) svržen dolů mezi své potomky, to je mezi lidi, kteří tvoří šelmy z Moře a Staré Země, a věrní křesťané, kteří již zesnuli, budou vzkříšeni. Tehdy budou dveře do Nového Nebe zavřeny a nevěrní křesťané coby králové a obyvatelé (staré) Země ucítí ve svých srdcích, že jsou mimo. Obrátí se na Šelmy z Moře a ze Staré Země, aby je nějak zachránily před Božím hněvem, ale z těch se před jejich očima stává Rudá ateistická Šelma. Zjevení tento přerod vidí v alegorických obrazech, které se dějí za rozpečetování, troubení a vylévání misek Božího hněvu. Vidí, jak se životní prostředí, ze kterého králové a obyvatelé Země brali duchovní obživu, vodu a světlo, mění v prostředí neobyvatelné, a jak postupně ti králové a obyvatelé ze staré Země proto sestupují do Smrti a Hrobu, aby unikli Božímu hněvu. Napřed alegorická čtvrtina, pak třetina a nakonec tam končí všichni. Boží rány, které

dopadají dolů na svět za otevírání pečeti, troubení a vylévání misek Božího hněvu, nejsou ničím jiným, než vyléváním duchů množiny Drak na Šelmy z Moře a staré Země, aby se přeměnily na ateisty, jejichž ideologie bude pro krále a obyvatele staré Země smrtící jako prameny vod, proměněné v krev atd. Vše se děje naráz, a postupnost od první pečeti až po poslední vylitou miskou jen vyjadřuje, že to bude dramatické a bude to trvat určitou dobu.

Duchové z množiny Drak se po svém svržení okamžitě zmocní svých potomků a z těch se v průběhu krátkého času stanou komunističtí ateisté. Bude to velké převlékání ideologických kabátů. Půjde sice o plynulý přechod od vlády Krále, který ještě Nepřišel, k vládě Rudé Šelmy z propasti, ale bude to drama, protože ti lidé, kteří mají jakoukoli víru v bohy, se budou vnitřně bránit, takže prvními komunistickými ateisty budou lidé z Šelem z Moře a Staré Země, kteří žádnou víru neměli nebo ji měli slabou. Postupně však ztratí víru v jakéhokoli boha všichni. Králové a obyvatelé Staré Země se budou sice také bránit, ale zároveň uvidí v ateismu jediný úkryt před Božím hněvem, a tak se budou hlásit do služby Rudé Šelmy z propasti, své náboženské znalosti ji dají k dispozici a pomohou ji přesvědčit k ateismu ostatní nábožensky založené lidi. To je znázorněno alegorickým obrazem, v němž Rudá Šelma a jejích deset rohů, jimiž jsou v té chvíli králové a obyvatelé (staré) Země, vezmou Nevěstku v nenávist, oberou ji o všechno až do naha a spálí ji ohněm. Bude se to podobat návratu římských vojsk ke znovuoživení a konečnému dobytí Jeruzaléma. V čele římských vojsk byli tehdy místní vládci, jichž jsou králové a obyvatelé staré Země obdobou.

Až bude ten duchovní Jeruzalém alias Babylon dobyt, vše se stane duchovní rovinou. Na celém světě bude jen jedna ateistická komunistická ideologie. Vzkříšení do Nového Nebe bude téměř skončeno. K jeho dokončení bude zbývat symbolických tři a půl dne, po kterých budou ležet mrtvá těla Dvou Proroků na náměstí města, které se nazývá duchovně Sodoma a Egypt, kde byl zabit i jejich Pán. Jde o stejný princip jako u tři a půl roku: narůstání napětí mezi lidmi Ženy - co teď s námi bude, a náhle do těch mrtvých vstoupí duch života od Boha, oni se postaví na nohy a hrůza padne na všechny, kdo to uvidí. Na to se z Nebe ozve hlas k těm dvěma: „Vystupte sem!“ a oni vystoupí na Nebe v oblaku a jejich nepřátelé na to budou hledět. Jde o alegorický obraz. Ti Dva Proroci nebudou mrtví doslova, ale bude jim znemožněno mluvit třeba tak, že budou všichni zbývajících křesťanů z Dvou Proroků ve vězeních. Musí se naplnit slovo apoštola Pavla Korint'ánům: „Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost.“ Když se toto stane, tak ti křesťané budou stále v lidských tělech, ale bude se to podobat vzkříšení Ježíše

Krista. On byl po svém vzkříšení sice ještě v těle, ale to tělo nepodléhalo fyzikálním zákonům, protože se objevoval mezi učedníky – třeba když oni byli za zavřenými dveřmi, jak píše ku příkladu Jan: „Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: Pokoj vám.“ A jako se Ježíš po 40 dní zjevoval svým učedníkům, aby je seznámil s tím, co bude dál, budou podobně zbylí křesťané ze Dvou Proroků seznamovat lidi Ženy z Nové Země s tím, jak to bude dál. Napřed však vyjdou z vězení zázračným způsobem, takže to způsobí v lidech, co to uvidí, zděšení. U lidí Ženy to bude zděšení k životu čili spíše posvátná bázeň, u těch druhých to bude smrtelný strach.

Duchovní Jeruzalém alias Babylon, o kterém zde píšeme, je v něčem jiný, než duchovní Sodoma a Egypt. Prvnímu městu je podkladem Jeruzalém prvního století, jak o něm píše Lukáš. Druhému je podkladem Jeruzalém z konce Danielova proroctví. První město bude zcela zničeno obrovským zemětřesením tak, že se rozpadne na tři části, takže v něm obrazně nezůstane kámen na kameni, kdežto druhé město bude sice otřeseno zemětřesením, ale spadne z něho pouze desetina a zabito bude pouze sedm tisíc lidí z většiny, která vzdá čest Bohu na nebesích. Prvním městem jsou nábožensky založení lidé obecně, kteří patří do množiny Drakův potomek. Kdežto druhým jsou lidé Ženy a králové a obyvatelé Staré Země. Lidé Ženy vzdají čest Bohu, ale králové a obyvatelé staré Země jsou tou desetinou města, které se zřítí, a těmi sedmi tisíci lidmi, kteří zahynou. O tom by se dalo ještě dlouho psát, ale nechceme, aby naše ukázka byla příliš rozvláčná. Toho tři a půl dne, kdy Dva Proroci leží na náměstí druhého města, je první město již srovnáno se zemí a Rudá Šelma dokončila svůj převrat. Všechny politické kabáty jsou převlečeny a nastává vítězná vláda komunistických ateistů bez jakékoli opozice. Tato krátká vláda je zobrazena v alegorickém obraze, v němž jsou seřazena vojska Ježíše Krista a Rudé Šelmy na bojišti Armagedon. Ptáky mrchožrouty, kteří jsou pozváni, aby jedli těla králů a jejich vojsk, jsou andělé množiny Drak. Králi a jejich vojsky jsou králové a obyvatelé Staré Země. Rudá Šelma si bude myslet, že již zvítězila, ale v tu chvíli zazní z nebe ke Dvěma Prorokům onen hlas: „Vystupte sem!“

Tehdy se stane mnoho věcí najednou, které jsou popsány v závěru Zjevení. Křesťané množiny Syn usednou na své trůny v Novém Nebi. Smrt a Hrob vydá duchovně mrtvé krále a obyvatele Země k soudu tak, že prostě přestane existovat, protože je vlastně Šelmou z propasti, která bude za živa hozena do neexistence. Králům a obyvatelům Staré Země, kteří jsou vlastně podle proroctví z Edenu množinou Adam, bude řečeno, že se stanou prachem za to, že se špatně zachovali k posledním Ježíšovým bratrům, a ptákům mrchožroutům, kteří jsou vlastně Drakem, bude dovoleno je na ten prach země rozebrat. To bude Drakova-Hadova

potrava, jak mu to bylo předurčeno v Eden. Drak pak bude uzavřen na tisíc let do vězení. Moře vydá také své duchovně mrtvé. Budou to lidé Ženy, kteří budou pozváni do života na Nové Zemi za to, že se dobře zachovali k posledním bratřím Ježíše Krista. Vzkříšení do Nového Nebe bylo dokončeno s hlasem „Vystupte sem.“ Jak to bude se vzkříšením na Novou Zemi není známo. Domníváme se ale, že lidé Ženy, kteří se nedožili soudu, budou křišeni průběžně po mnoho let, aby nedocházelo k chaosu. To je ale jen náš názor. Bůh ví, co má dělat. Víme, že všichni lidé ve svých množinách, kteří se dožili soudu, budou reprezentovat svým osudem osud těch, kteří se soudu nedožili. Vzkříšení se týká jen množiny Syn a Žena. Lidé z ostatních množin vzkříšení nebudou. Smrt za hřích, nemoci a trápení, kterými trpěli lidé od počátku světa, již nebudou, ale bude tu ještě hrozba druhé smrti za alegorických tisíc let. Lidé Ženy totiž neožijí pro věčnost jako ožili křesťané, když byli vzkříšeni. Budou se muset pro věčný život vychovat. K tomu jim bude z Nového Nebe seslán svatý duch, tvořený vzkříšenými křesťany. Tak se Syn postará o svou Matku – Ženu, se kterou se ožení Bůh. Po tisíci letech výchovy budou lidé Ženy vyzkoušeni tím, že bude na čas propuštěn Drak z vězení, aby svedl za sebou ty, které se nepodařilo pro věčný život vychovat. Pak bude Drak se svými následovníky poslán do neexistence a lidé z Nové Země ožijí pro věčnost.

Nutno dodat, že celé Janovo Zjevení je vlastně naplněním prvního proroctví Bible, které vynesl Bůh nad Hadem a jeho Potomkem, Ženou a jejím Synem a nad Adamem. Jde o množiny bytostí, jak jsme již předeslali. Hadovi Bůh řekl, že se bude plazit po zemi, to znamená, že bude žít v těsné blízkosti země, aby získal co nejvíc lidí na svou stranu. Jeho potravou má být prach, kterým se nakonec ukázal být Adam, jenž byl podřízen marnosti. Nedosáhl ničeho za celý svůj duchovní život a nakonec se obrátil v prach, jímž se nažral Had. Žena byla odsouzena k celoživotní touze po svém muži, který je jinotajem pro samotného Boha. On ale na ni neshlédne, dokud mu neporodí v bolestech Syna. Žena i Syn budou celoživotními nepřáteli Božímu nepříteli Hadovi a jeho Potomku. Had způsobí Synovi bolest, ale ten ho nakonec usmrtí. Potomkem Hada je množina zkažených lidí, které dobře ve Zjevení charakterizuje Veliká Nevěstka. My předpokládáme, že původní nezkažené lidstvo v bedrech prvních lidí bylo Bohu nevěstou. Vinou prvních lidí se však část té nevěsty stala Nevěstkou a část tou Ženou, toužící se stát opět Boží nevěstou. Veliká Nevěstka a Šelmy jsou množinami stejných zkažených lidí. Ta množina, jak nám obraz Nevěstky napovídá, se skládá z části z lidí nábožensky založených a z části z lidí založených světsky. Bůh způsobí, že na soudu ta světská část nejprve zcela zničí tu náboženskou, a tu světskou, ze které se stane ta Rudá Šelma, pak zničí sám Bůh. Vidíme, že alegorický obraz Draka, Veliké Nevěstky a tím i Šelem, Ženy i Syna má svůj původ na počátku světa a už

tam bylo Bohem rozhodnuto, jak vše na konci dopadne. Bůh se už na počátku světa rozhodl, že vytvoří vše znovu, a to tak, aby se to už nikdy nemohlo zkazit. Bez toho, aby si andělé a lidé vyzkoušeli, jaké to je obejít Boha a dělat si to po svém, by se asi k takové dokonalosti nového stvoření nedospělo. Ale to nevíme, jen lidsky uvažujeme. To je vše, s čím se chceme s případným čtenářem podělit.

Konec.